

som næsten blev større med Aarene. Hun havde i sin Ungdom paa sine hyppige Besøg hos Slægtninge og i sit første Ægteskab modtaget for rige og dybe Indtryk af Livet i Udlandets store Forhold til rigtig at kunne føle sig hjemme i København. Skønt hun vogtede sig for at betro det til andre end sin Mand, led hun stadig af Hjemve efter det Land, hun i sit Hjerter betragtede som sit egenlige Fædreland. Hvert Aar foretog hun gerne en maanedlang Rejse gennem Tyskland for at besøge sin Slægt; og endnu hændte det hende, naar hun vilde udtrykke sig rigtig betegnende, at hun maatte laane Ordet fra sit Modersmaal.

Det var da ogsaa hende, der i sin Tid havde faaet sat igennem, at de to ældste Børns — Ivans og Jakobes — Uddannelse for en væsenlig Del kom til at foregaa i det Fremmede. Hun vilde — som hun plejede at sige i sit navnlig dengang ikke helt sikre Sprog — ikke have sine Børn „forklejnede“ i den Provinsby, som København i hendes Øjne var. Dertil kom for Jakobes Vedkommende endnu en anden Grund. Hun havde altid været et vanskeligt Barn, saa modtageligt for Indtryk, saa følsom navnlig for enhver krænkende Hentydning til hendes jødiske Herkomst, dertil saa legemlig svag og ømfindlig, at hendes Barn-dom havde været en eneste lang Lidelseshistorie. Hun kunde komme ligbleg hjem fra Skolen, blot en Dreng havde raabt „Smaus“ efter hende paa Gaden. Hun blev syg af Sorg og Ophidselse, hvergang en af hendes smaa, blaaøjede Kammerater — som det Gang efter Gang hændte — ydmygede hende ved at afvise et af disse Tilbud om Venindefortrolighed, som hun i sin lidenskabelige Trang til at finde Forstaaelse og Genkærlighed og trods alle bitre Erfaringer ikke kunde lade være med stadig at forny. Hun havde arvet sin Moders overdaadige Følelsesliv, men ikke hendes lykkelige Natur, ikke hendes sunde Sindsligevægt, ikke det stolte og overbærende Smil, hvormed Moderen mødte de Dannedes Fordomsfuldhed og Pøbelens Raahed.

Ikke heller havde hun arvet Fru Salomons regelmæssige Skønhed. Hun var i den opvoksende Alder nærmest uheldig, mager og blodløs, havde store, uskønne Træk, ejede intet af den myn-deagtige Ynde, som hos mange forsoner med Flanealderens Op-